

Arrest

nr. 147 342 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BRUYLAND, die loco advocaat B. VAN BAEVEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 3 juni 2014 te Dendermonde in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 5 juni 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 december 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 16 december 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.06.2014 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voornaam: [F. S.]

Nationaliteit: Pakistaans

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

*(...)
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.*

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van OCMW Dendermonde dd. 02.06.2014 waaruit blijkt dat ze in de periode februari-juni 2014 een leefloon ontvingt. Uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de uitbetaling van dit leefloon werd stopgezet in september 2014.

- rekeninguittreksels ING waaruit blijkt dat ze in de periode maart-mei 2014 een uitkering ontving vanwege de FOD Sociale Zekerheid: echter, op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard en regelmatigheid van deze uitkeringen. Het is tevens onduidelijk of de referentiepersoon deze uitkeringen heden nog steeds ontvangt. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zodoende heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon, en kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- gelegenheidsformulier 2014; bijbehorende loonfiches voor de periode juli-augustus 2014

- kortlopende arbeidsovereenkomst (Adecco)

Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de Belgische onderdaan aantonen:

[...]

De bestreden beslissing overweegt dat verzoeker niet afdoende zou bewijzen dat zijn Belgische echtgenote over voldoende stabiele toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker bewijst echter het tegendeel.

Verzoeker draagt daartoe een aantal bijkomende stukken voor. Edoch op basis van de reeds voorgelegde stukken bij de aanvraag had er een goedkeuring moeten volgen. Immers, verzoeker is getrouwd onder het wettelijke stelsel, bij gebreke aan huwelijkscontract, wat impliceert dat de inkomsten die verzoeker zelf verwerft eveneens inkomsten zijn van de huwgemeenschap en dus ook in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker als referentiepersoon.

Zelfs indien de echtgenote van verzoeker niet aan het inkomen van € 1.307,78 zou komen, waarmee zij automatisch wettelijk zou worden geacht te beschikken over toereikende voldoende bestaansmiddelen, bewijst verzoeker dat zijn echtgenote alle concrete omstandigheden in acht genomen dat zij wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker wijst terzake op het volgende.

Ten eerste heeft de echtgenote van verzoeker als referentiepersoon een maandelijks netto-inkomen van € 1186,00 uit vervangingstegemoetkoming (integratietegemoetkoming voor gehandicapten). (stuk 4)

En deze integratietegemoetkoming is haar verleend voor onbepaalde duur. (stuk 4)

Ten tweede legt verzoeker een verklaring voor van de voorlopig bewindvoerder van zijn echtgenote, mr. [D.D.], die een overzicht geeft van haar maandelijks kosten en uitgaven.

Deze kosten zijn:

- maandelijks huur: € 654,80*
- electrabel energie € 53,14*
- geneesmiddelen € 50,00*
- belgacom € 172,50*
- bijdrage mutualiteit € 6,00*
- zakgeld voor de zoon van mevr. [S.K.] € 50,00*

Totaal: € 986,44

De echtgenote van verzoeker bewijst met de bewijzen van haar inkomsten (stuk 4-5) en de verklaring van haar voorlopig bewindvoerder dat mevr. [S.K.] perfect zelf in staat is in haar onderhoud te voorzien zonder tussenkomst te moeten vragen aan het OCMW.

Niettegenstaande de echtgenote van verzoeker daarmee nog geen royaal inkomen heeft, is het duidelijk dat zij er in slaagt op normale wijze in haar levensonderhoud te voorzien.

Daar komt echter nog bij dat verzoeker als echtgenoot van mevr. [S.] zelf ook perfect in staat is om een inkomen te verwerven, wat hij de afgelopen maanden ook effectief heeft gedaan.

De bestreden beslissing overweegt dat de inkomsten van verzoeker zelf geen rol zouden kunnen spelen in de beoordeling van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote (referentiepersoon).

Dat is echter te kort door de bocht en juridisch gezien gewoonweg onjuist.

Immers, verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd zonder huwelijkscontract, zodat het wettelijk stelsel (gemeenschap van aanwinsten) toepasselijk is op hun huwelijksvermogen.

Dat impliceert dat de inkomsten die verzoeker zelf verwerft eveneens inkomsten zijn van de huwgemeenschap en dus ook in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker als referentiepersoon.

Daar komt nog bij dat de bestreden beslissing ook totaal voorbijgaat aan het feit dat de verzoeker net als zijn echtgenote als referentiepersoon perfect rechtsgeldig en reglementair is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds en derhalve perfect reglementair in orde is wat betreft ziekteverzekering. (stuk 7)

Alhoewel dit conform artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 een element is om mee in rekening te nemen in de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker, heeft de bestreden beslissing daar klaarblijkelijk hoegenaamd geen rekening mee gehouden."

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

"De bestreden beslissing overweegt dat met de door verzoeker zelf verworven inkomsten geen rekening zou kunnen worden gehouden voor de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote als referentiepersoon.

Daarmee gaat de bestreden beslissing volstrekt voorbij aan de juridische realiteit van de huwgemeenschap tussen verzoeker en zijn echtgenote én de bepalingen van het reguliere huwelijksstelsel.

Conform de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek is de echtgenote van verzoeker voor de helft "eigenaar" van de inkomsten van verzoeker zelf, aangezien dit gezinsinkomsten zijn en verzoeker en zijn echtgenote niet met scheiding van goederen zijn gehuwd.

De motivering van de bestreden beslissing die de inkomsten van de referentiepersoon wil beoordelen zonder rekening te houden met de huwelijksituatie en zonder de inkomsten van de huwelijksvermogen, is niet zorgvuldig en niet afdoende om de beslissing te schragen.

Hetzelfde dient te worden opgemerkt nopens het feit dat verzoeker en zijn echtgenote perfect reglementair in orde zijn wat betreft hun aansluiting in het kader van de verplichte ziekteverzekering.

Ook daar is de bestreden beslissing volledig aan voorbijgegaan, zodat ook op dit vlak de beslissing niet zorgvuldig is genomen, minstens niet zorgvuldig of afdoende is gemotiveerd.”

3.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskenning van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vast te stellen.

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissingen niet of niet afdoende zijn gemotiveerd, doch wel aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van zijn aanvraag op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van voormelde wetsartikelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als echtgenoot van een Belgische onderdaan overeenkomstig artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Verweerder weigert verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing berust in wezen op twee motieven. Een eerste motief betreft de eigen inkomsten van de referentiepersoon en luidt dat de voorgelegde stavingstukken niet toelaten een zicht te krijgen op het huidige netto inkomen van de referentiepersoon, waardoor niet kan worden beoordeeld of deze actueel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker enerzijds een stuk

voorlegde van het OCMW van Dendermonde van 2 juni 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode van februari tot en met juni 2014 een leefloon genoot, doch waarbij wordt aangegeven dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, waaronder het leefloon, niet in aanmerking kunnen worden genomen en bijkomende informatie ook leert dat de uitbetaling van het leefloon werd stopgezet in september 2014. Anderzijds legde verzoeker rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart tot en met mei 2014 een uitkering genoot van de FOD Sociale Zekerheid, waaromtrent verweerder oordeelde dat deze rekeninguittreksels geen zicht bieden op de exacte aard en regelmaat van de uitkeringen en het ook onduidelijk is of deze uitkering actueel nog steeds wordt ontvangen. Een tweede motief betreft de persoonlijke bestaansmiddelen van verzoeker zelf, waaromtrent verweerder stelt dat hiermee geen rekening kan worden gehouden omdat het de Belgische referentiepersoon is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat, wat het eerste motief betreft, het betoog van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder gelet op de stukken zoals deze voorlagen bij de aanvraag gezinshereniging op basis van onjuiste gegevens tot zijn beoordeling is gekomen of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat deze stukken niet toelieten een zicht te krijgen op de actuele netto inkomsten van de referentiepersoon zelf en aldus niet toelieten op nuttige wijze een beoordeling door te voeren of de referentiepersoon in eigen hoofde beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de mate dat verzoeker in het kader van huidig beroep verwijst naar stukken die alsnog duidelijkheid moeten brengen inzake de huidige netto inkomsten van de referentiepersoon alsook naar een verklaring van haar wettelijke bewindvoerder betreffende haar maandelijkse kosten en uitgaven, kan de Raad in navolging van verweerder in de nota enkel vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij deze stukken ook aanbracht bij het bestuur in het kader van de thans voorliggende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Aldus blijkt niet dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden rekening kon houden met deze stukken. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De verwijzing naar deze stukken die niet eerder voorlagen bij het bestuur, is niet dienstig in het kader van huidige beroepsprocedure.

In zoverre verzoeker verder kritiek uit op het tweede motief dat inhoudt dat zijn bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen, merkt de Raad op dat dit betoog – zelfs al dient het te worden aangenomen – geen afbreuk vermag te doen aan de motivering dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en aldus geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zelfs aangenomen dat de Belgische echtgenote ingevolge het feit dat de echtgenoten gehuwd zijn onder het wettelijk stelsel kan beschikken over de aangetoonde inkomsten van verzoeker zelf, kan de Raad zo enkel vaststellen dat verzoeker tegelijkertijd aangeeft dat de door hem bij zijn aanvraag aangetoonde gemiddelde inkomsten van hemzelf op zich onvoldoende waren om zelfs maar de maandelijkse kosten en lasten van zijn echtgenote te dekken. In het kader van de aanvraag lagen zo inkomsten voor uit gelegenheidsarbeid, met name in de tuinbouwsector, voor twee maanden, waarbij voor juli 2014 sprake is van een inkomen van 223 euro en voor augustus 2014 van 1.171 euro. Daarnaast lag ook nog een kortlopende arbeidsovereenkomst voor de periode van 23 tot en met 25 juli 2014 voor. In de periode juli – augustus 2014 toonde verzoeker aldus enkel een gemiddeld inkomen aan van ongeveer 700 euro per maand, hetgeen ruim lager ligt dan het leefloon voor een gezin met kinderlast. Daargelaten de vraag in welke mate dergelijke inkomsten als stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd, nu het telkens tijdelijke contracten betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker thans zelf aangeeft dat zijn Belgische echtgenote alleen reeds maandelijks voor 986,44 euro kosten en uitgaven heeft. Het betoog van verzoeker dat ook zijn inkomsten in rekening dienden te worden gebracht vermag, ook al dient het te worden aangenomen, dan ook nog niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, nu verzoeker zelf aangeeft dat indien deze in rekening zouden zijn gebracht deze alsnog in geen geval zouden kunnen worden aangemerkt als zijnde stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker geeft immers zelf aan dat de aangetoonde gemiddelde inkomsten van hemzelf op zich niet volstonden om te voorzien in de behoeften van het gezin, terwijl hij de motivering niet weerlegt waarbij werd geoordeeld dat de overige aangebrachte stukken niet toelaten een zicht te krijgen op de actuele netto inkomsten van zijn echtgenote zelf waardoor deze niet op nuttige wijze mee in rekening kunnen worden gebracht.

Verzoeker brengt in het kader van huidig beroep verder verschillende nieuwe loonfiches op zijn naam aan. Ook hier kan de Raad niet anders dan vaststellen dat deze niet voorlagen bij het bestuur en de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Er blijkt verder niet op welke wijze het gegeven dat zowel verzoeker als zijn echtgenote rechtsgeldig en reglementair zijn aangesloten in het kader van de verplichte ziekteverzekering relevant is in het kader van de vraag of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zodat ook niet blijkt dat hiermee bij de beoordeling van de bestaansmiddelen op zich rekening diende te worden gehouden.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. De Raad kan ten slotte enkel vaststellen dat verzoeker weliswaar een schending inroept van de rechten van verdediging, doch zonder dat hij op een begrijpelijke wijze toelicht op welke wijze verweerder zijn rechten van verdediging zou hebben geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen. Een middel kan evenwel slechts op ontvankelijke wijze worden aangevoerd op voorwaarde dat op duidelijke wijze én de bepaling of het beginsel wordt geïdentificeerd dat geschonden wordt geacht én op duidelijke wijze wordt toegelicht op welke wijze deze schending is geschied. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Daarenboven blijkt ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoeker in het kader waarvan hij in de mogelijkheid was alle volgens hem nuttig geachte gegevens en/of stukken aan te brengen (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539).

3.2.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS